

שירי מאיר מוהר

(עין בעין, שירים, הוצאת אגודת
הסיפרים העבריים ליד "דביר")

במקום אחר עמדתי על כך, שכל
יצירה יש להצריך בעיקר מבחינת
הנתיבה, כלומר, חשוב הדבר
קודם כל, אם המשורר נתן לנו
מה, אם וועשירנו במשהו, ומאיר
מוהר נתן, הרבה הוא נתן,
בהיותו נאמן ליוצמו:

לתת, לתת, לתת — —
תני, נפש, תני בלי קץ,
כשמש, כסלג, כעץ!

מזיו גפשו הוא אוצל עלינו,
מאהבתו ורחטיו הגדולים, המשוטף
טים בכל, למן הכלואים בבתי סוהר
ועד "היושבת בגן וקוראת בספר",
מי מאתנה המתהלכים ברוץ,
זוכר את האסיר בכלאיו הלא
אפילו חבריו לתא, מכיון שהם
משתחררים, מיד הם שוכחים אותו,
כשכוח שר המשקים את יוסף, זה
"רישכתהו" הנצחיו, אבל מאיר
מוהר זוכר אותה, ותפלתו
בשלוש אסירים" היא אחת התפלות
המעטות, הזכות והנעלות, זומהות
את מיטב תפלותינו.

"שונא תהומות" הוא "ושונא
צער" ומגמת שירתו היא לרכז את
נפשו רק על האידיאלי בלבד,
על —

ענוות פרות, רועות דומיה
כזיו השקיעה...

והדבר גם עולה בידה עד שאנו
בסחפים עמו בהמריאו:

כולי כה עמוק פהוה היום
לרוח היום,
כה מלא עולם ורווח הווי
תך לאדוני.

אעבור על גדותי, עבור ושטוף
עם איך-הסוף — —

ברם, "התהומות" ו"הצער" אינם
ניתנים לדלג עליהם בקלות, ועל
כרחו הוא נוגע גם בהם, אם כי
מגע ענוג מאוד:

רתמני אלוהים לרכב הצער — —
אני מושך ומושך כפיך בדרך
ובדרך הילוכי אלהך

הנאות קטנות שבצד הדרך — —
ואת כל כובד התוויה הצליח
למצות בשירו "במארב", זו המוכר
נות הפנימית לקראת האסון הנצד
לם, האורב לנו וזו האריגה החדד
דית שבינו וביננו —

עד לבלי הבחין והכיר:

מי אורב למי?

אני לאידי, אם אידי לי?

ותעודת עניות היא לתבל וליוצי'
רה גם יחד, אם אפילו משורר
כמאיר מוהר, שלבו כה תמים
עם אלוהיו, זה ידיד הי המובהק,
הנושא "עול שדי" בכל מאודה, לא
התאפק פעם והסית כלפי מעלה
את הדיבור האפיקורי:

מלוא הלד חסד וחן,

שעשועי חזון ודמות,

הכל לנו בשפע יתן —

ובלבד שנמית!

ג. שופמן